

XIQUETS ADOPTATS

La primera recomanació que podem fer als pares és que han d'explicar sempre als seus fills adoptius la seua condició concreta.

En general, s'han comés errors que van des d'ocultar al xiquet la seua situació fins a recordar-li-la per qualsevol motiu. Tant en un cas com en un altre perjudiquem el xiquet. Recordar-li contínuament la seua condició de fill adoptiu pot provocar-li sentiments d'inferioritat o de sentir-se diferent dels altres xiquets.

Al voltant dels 4-5 anys sembla que és l'edat apropiada per a informar-lo, ja que en aquesta etapa comencen a entendre que els éssers vius tenen un principi i una fi; comencen també a preguntar-se d'on venen els xiquets.

Per a abordar el tema **no existeix una recepta màgica** però sí que és convenient tindre en compte que el xiquet entén mínimament les nocions d'embaràs, naixement, etc.

Per exemple, a un xiquet d'aqueixa edat se li pot dir que papà i mamà el van adoptar quan ell era xicotet. Això significa que volien tindre un fill però no van poder; llavors van ser en un lloc on els van donar un bebé i així va ser com ell es va convertir en el seu fill.

Com més gran siga el xiquet, més informació desitjarà conèixer sobre el fet de l'adopció i dels seus vertaders pares. Per això, s'hauria de recaptar de la institució encarregada tota la informació possible sobre l'origen del

Excm. Ajuntament de Sagunt
Departament d'Educació

xiquet per a poder transmetre-la després a aquest. És a dir, els pares adoptius han d'oferir-li al fill la possibilitat de parlar del seu origen. No obstant això, el xiquet en assabentar-se de la seua condició és molt possible que passe una temporada de canvi d'humor, d'introversió, etc.

Si passa això la millor cosa és demostrar-li que res ha canviat, que ell és la mateixa persona, està en la mateixa família i el volen com sempre. Per damunt de tot cal deixar-li clar que els vertaders pares són els dos amb els quals conviu, ja que no hi ha cap diferència real en l'aspecte educatiu ni afectiu entre un fill biològic i un altre adoptat. La maternitat/paternitat és bàsicament cultural, no biològica.

Els pares, per tant, han d'abandonar la idea de no dir-los la veritat perquè se senten més segurs. Si no li ho diem nosaltres correm el greu risc que s'assabente tard o d'hora per uns altres amb els problemes que això comporta com:

- pèrdua de confiança en els pares
- sensació d'haver sigut enganyat
- aparició d'altres "fantasmes" típics de desconeixement ("quines altres coses importants desconixeré de mi mateix?").
- igual que en altres situacions delicades, els xiquets que no reben respostes vertaderes dels seus pares tendeixen a imaginar coses molt pitjors que la realitat.

El xiquet adoptat, en general, no tindrà problemes si la relació amb els seus pares és adequada i si ha pogut formar-se un bon concepte de si mateix. El sentiment que té cap als seus pares, com aquests el tracten a ell i com ells es comporten entre si, és molt més important que el fet de no ser els seus pares biològics.

Excm. Ajuntament de Sagunt
Departament d'Educació

No obstant això, cal no oblidar que poden sorgir problemes amb els fills en general. Els pares adoptius no són una excepció i, potser, haurien de preparar-se per a la típica frase en un moment d'enuig: "Tu no eres el meu pare/mare en veritat". L'important és adonar-se que tots els xiquets diuen coses que després lamenten. El pare adoptiu ha d'aprendre a controlar la seua pròpia ràbia i tindre present que està tractant amb un xiquet enfadat i fora de si, i no amb un altre adult.

En altres ocasions, **se'ls diu als fills adoptius que haurien d'estar agraïts pel fet d'haver sigut adoptat**. No és correcte transmetre-li aquest missatge, ja que no va ser culpa seua si els seus pares biològics no van poder o van voler mantindre'l.

En general, solen sorgir més problemes quan en una família hi ha fills adoptats i naturals. Els primers solen pensar que tracten millor o volen més als biològics, independentment que siga o no veritat.

En molts casos sol succeir al contrari, és a dir, que els pares tendeixen a tractar millor l'adoptiu. En aquestes situacions, és millor que el pare/mare no tracte de defensar-se immediatament; tractar de raonar amb el xiquet i donar-li exemples explicatius no sol donar bons resultats. És millor dir-li que entenem els seus sentiments ja que ell va ser adoptat i els altres no, però que ells creuen que tracten correctament a tots per igual. L'important és poder provar aqueixes paraules amb accions concretes.

En el cas que la parella ja tinga fills biològics, si s'estan plantejant l'adopció, es recomana no adoptar un xiquet major del que ja es té perquè això desplaçaria l'estatus del primogènit i podria provocar problemes en l'autoimatge del major.